

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.445 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GOUBAU, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, orthodox te zijn en tot de Oromo-clan te behoren. Uw ouders behoren tot de Mecha-clan. Op 9 juli 2007 (Hamle 2, 1999 Ethiopische Kalender, hierna E.K.) heeft u per jeep Ethiopië illegaal verlaten en bent u naar Nairobi – Kenia gereisd, waar u op 13 juli 2007 (Hamle 6, 1999 E.K.) toekwam. U*

verliet Kenia samen met Abdul Majit, een smokkelaar die u een vals paspoort gaf, op 12 augustus 2007 (Nehase 6, 1999) per vliegtuig om naar Europa te vliegen. Op 13 augustus 2007 vroeg u asiel aan in België. Volgens de verklaringen die u aflegde voor het CGVS op 19 maart 2008 bent u geboren en getogen in Addis Abeba, Lideta woreda en kebele 07/14. U liep tot de tiende graad school in Tikur Anbessa, tot 2005 - 2006 (1998 E.K.). Nadien werkte u in de Nigussie bar te Addis Abeba, die eigendom was van uw moeder. Uw broer Surafel was lid van het Oromo Liberation Front (hierna OLF) en reed rond voor OLF en deelde hun pamfletten uit. Hij werd in mei - juni 2006 (Ginbot, 1998 E.K.) neergeschoten. Toen uw moeder zijn lichaam ging ophalen, vertelden de gevangenisbewakers haar dat dit gebeurde toen hij probeerde te ontsnappen uit de gevangenis, maar ze vertelden haar niet waarom hij gearresteerd werd. Een andere broer van u, Yared, was sympathisant van OLF. Men arresteerde hem op 28 juni 2006 (Sene 21, 1998) omdat ze hem – zoals alle Oromo's – verdachten van steun aan OLF, maar verder zonder specifieke reden. Hij zit nog steeds opgesloten in een gevangenis te Dire Dawa. Vanaf 2005 - 2006 (1998 E.K.) werd u supporter van OLF en kreeg u soms pamfletten van uw oom Darara, die lid is van OLF, om uit te delen op uw school. Verder kreeg u ook opdrachten van Dereje Ajema, een man die vroeger met uw broer Surafel werkte. Hij gaf u van één tot enkele keren per week instructies om OLF-leden op missie te vervoeren en om pamfletten te distribueren. Op 23 september 2005 (Meskerem 13, 1998 E.K.) om 10u 's ochtends kwamen twee agenten u uit uw klas halen voor ondervraging. Ook Abush Augressa, een andere leerling van uw school, werd meegenomen, maar naar een andere plaats gebracht. Men beschuldigde u van het distribueren van pamfletten op school en u werd in het militair kamp van Sidist Killo opgesloten waar men u onderwierp aan fysiek geweld. Men sloot u op in een lege cel en men ondervroeg u nooit. U werd geboeid en geslagen, ook op uw voeten tot ze bloedden. Men beschuldigde u van onrust te stoken en van het promoten van de Oromo-zaak. U weet niet hoe de agenten dat wisten. U werd – na betaling van 500 Birr en de ondertekening van een document waarvan u de inhoud niet mocht weten – vrijgelaten op 25 september 2005 (Meskerem 15, 1998 E.K.). Na een herstelperiode van ongeveer één maand en nadat uw moeder een brief tekende waarin stond dat ze er alles aan zou doen om u te verhinderen nog iets te doen, ging u weer naar school. Op 27 april 2006 (Miyaza 19, 1998 E.K.) werd u voor de tweede keer opgepakt, ditmaal bij het verlaten van het schoolterrein. U werd geboeid en zonder te weten waarom, naar het militair kamp van Sidist Killo gebracht. Ook tijdens deze detentie stelden de militairen u geen vragen en onderging u dezelfde foltering. Vijf dagen later, op 2 mei 2006 (Miyaza 24, 1998 E.K.), werd u vrijgelaten na de betaling van een borg van 1500 Birr en na het onder dwang ondertekenen van een document waarvan men zei dat erin stond dat u zich moest aanmelden bij de politie wanneer ze dat wilden. Het duurde drie maanden vooraleer u herstelde. U deed verder met uw activiteiten voor OLF. Op 11 november 2006 (Hidar 2, 1999 E.K.) werd u tussen vijf uur en zes uur 's ochtends thuis gearresteerd door drie agenten en naar het vijfde politiebureau gevoerd. Men vertelde u niet waarom u gearresteerd werd en men ondervroeg u niet. U werd in een cel gestopt waar reeds vele anderen zaten en waar u een medecelgenoot, genaamd Getahun Adnasu, herkende. Hij kende uw problemen en wist dat deze ernstig waren. Hij werd opgepakt voor hooliganisme, een onbelangrijke zaak waarvoor je hoogstens vierentwintig uur vast zit. U sprak met hem af dat u zou gaan wanneer zijn naam werd afgeroepen, wat u ook deed. Zo werd u – in de plaats van Getahun – al na één dag detentie vrijgelaten. U ging naar huis en vertrok onmiddellijk naar Goshu Desalegn, een goede vriend van uw moeder die in Tuku woonde. U bleef er verscholen tot 8 juli 2007 (Hamle 1, 1999 E.K.). Tijdens uw periode daar, kwam men u zoeken in uw familiehuis te Addis Abeba en in Shanno waar jullie een bar hadden. Op 8 juli 2007

(Hamle 1, 1999 E.K.) keerde u weer naar Addis Abeba, vanwaar u de dag nadien uw land verliet. Vanuit België had u in augustus 2007 telefonisch contact met uw moeder. Ze vertelde dat men haar intimideerde en dat u haar niet meer moest opbellen. Ze vertelde u ook dat de politie u kwam zoeken in het ouderlijke huis te Addis Abeba en te Shanno (waar uw moeder nu woont) en dat er een convocatie voor u toekwam. Die stuurde ze u – samen met uw identiteitskaart en een vertaling ervan – op.”

3. Verzoeker “*onderschrijft het feitenrelaas zoals weergegeven op het CGVS en samengevat in de bestreden beslissing*”.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Identiteit en reisweg.

3. Verzoeker legt een “tijdelijke identiteitskaart” neer die hem werd toegestuurd door zijn moeder.
1. Verzoeker staft zijn reisweg niet aan de hand van documenten. Verzoeker verklaart nooit een eigen paspoort te hebben gehad en zou illegaal naar Europa zijn gereisd maar kan dit niet aantonen. Zijn verklaringen: “*De smokkelaar gaf mij bij de controles een bruin paspoort. Ik weet niet welke identiteit er in het paspoort stond. De smokkelaar liet mij niet toe om in het paspoort te kijken. Hij zei mij wel dat ik moest zeggen dat ik “Said Buser” was wanneer men mij daar naar zou vragen.*” (gehoorverslag DVZ, 21.08.2007, p.9) zijn onvoldoende om zijn reisweg aannemelijk te maken. Aangezien verzoeker per vliegtuig naar Europa reisde moet hij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Dit klemt te meer nu algemeen bekend is dat passagiers op internationale vluchten systematisch en individueel onderworpen worden aan strenge controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat de smokkelaar het paspoort steeds bij zich hield, ook bij het binnenkomen van de Schengenzone is ongeloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn verklaring illegaal gereisd te hebben.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoekers vrees voor vervolging is in essentie gesteund op zijn etnische afkomst en politieke activiteiten.
1. Verzoeker ontkent niet *“op een aantal van de gestelde vragen”* over zijn politieke activiteiten *“het antwoord schuldig gebleven te zijn”* doch meent dat *“Evenwel zijn deze vragen in hun context te plaatsen. Deze ondermijnen echter de consistentie van zijn verhaal, problemen en gestaafde moeilijkheden niet, in tegenstelling tot wat in het CGVS werd beweerd”*. Verzoeker voert verder aan dat hij nooit heeft *“beweerd een hoge functie te bekleden in de hiërarchie van het OLF. Hij heeft steeds correct voorgehouden dat hij pamfletten uitdeelde en chauffeur speelde; kortom een loopjongen was... Dit belet uiteraard niet dat hij daarom geen nood zou hebben aan de bescherming van de Belgische autoriteiten, nu zijn inspanningen er mee voor zorgden dat de lokale bekendheid van het OLF en hun aanhang stegen. Dit alles vereist niet alleen cheerman, p.r.-vertegenwoordigers maar tevens mensen die materieel en door verspreiding de werkzaamheden verrichten en visies verspreiden. Dit was de taak van de verzoeker. Hierbij was hij gedreven door zijn broers en andere kennissen, in de overtuiging van het gelijk van de doelstellingen en standpunten van het OLF. Evenwel is de structuur of specifieke functies van bepaalde leden hem daarom niet onmiddellijk bekend. Zulks is in het licht van de beoordeling van zijn problemen, als aangekaart ook niet relevant.”*
2. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden engagement voor het OLF. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“U geeft aan dat uw oom Darara lid is van OLF en dat hij u soms opdrachten geeft, maar vreemd genoeg kent u zijn taak niet binnen OLF (gehoor CGVS, p.7). Ook de functie van Dereje Ajema – de man die u één tot enkele opdrachten per week gaf voor het OLF, die u pamfletten gaf én die u soms zelf moest rondrijden – kent u niet (gehoor CGVS, p.12).”* De bestreden beslissing wijst hierbij terecht op de constante nauwe samenwerking tussen verzoeker en zijn familie. Bovendien verklaart verzoeker niet hoe hij enerzijds wel binnengelaten wordt in het geheime netwerk van enkele personen die hij benoemde en anderzijds, wanneer de CGVS doorvraagt, beweert toch buiten het netwerk gehouden te zijn.
1. Dat verzoeker geen hoge functie had kan zijn onwetendheden niet vergoelijken. Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit een familie met een uitgesproken politieke interesse en engagement zodat hij derhalve van kindsaf werd geconfronteerd met politiek, in het bijzonder het OLF (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p.7); zijn twee oudere broers en zijn oom waren actief voor het OLF en een broer is omgekomen om politieke redenen. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij op eigen initiatief activiteiten begon te ontwikkelen: *“Was er een bijzondere reden? Elk Oromo van mijn leeftijd denken dat OLF de enige politieke partij is die Oromo’s kan bevrijden. Als resultaat werd ik supporter.”* Het is dan ook redelijk te verwachten dat hij het OLF genoegzaam kan toelichten. Dat verzoeker totaal onwetend is wat betreft de structuur, achtergrond, werking en objectieven van het OLF is onaanvaardbaar en wordt door verzoeker niet aannemelijk verklaard. Het is evenmin ernstig dat verzoeker verklaarde dat hij meermaals per week leden zou vervoerd hebben die op missie waren doch deze personen nader te kunnen omschrijven. Verzoeker staft zijn voorgehouden politiek engagement evenmin door middel van documenten. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een lidkaart had van het OLF (verslag DVZ,

21.08.2007, p.7), terwijl hij dit op het Commissariaat-generaal ontkende en zelfs verklaarde niet te weten of er überhaupt OLF-lidkaarten bestaan (gehoorverslag CGVS, 19.03.2008, p.10 en 23). Verzoeker toont evenmin een ruimere politieke interesse en kent geen andere Oromo-organisaties. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij uit een politieke familie komt noch dat hij enige interesse heeft voor de politiek. Zijn arrestatie omwille van een engagement voor het OLF is dan ook ongeloofwaardig. Bovendien is het gemak waarmee verzoeker vrijgelaten werd strijdig met het verklaarde uitzonderlijk zware. Bovendien veronderstelt verzoekers vrijlating op borg na zijn tweede detentie van 27 april 2006 (Miyaza 19, 1998 E.K.) minstens een bekendgemaakte oorzaak van de detentie.

2. De neergelegde documenten -de convocatie van de "Addis Ababa City Administration Police Commission" en het schrijven van de "Federal Police Commission"- kunnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen. Dergelijke documenten, om enige bewijswaarde te hebben, dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Dit is in casu niet het geval.
3. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat verzoeker niet minimaal kon toelichten hoe hij in bezit kon komen van een dergelijke interne briefwisseling van de politie: "*DB: Stuurde uw moeder dit op? KV: Ja. DB: Hoe kreeg ze die brief? KV: Ze kan het via distributie. Om eerlijk te zijn weet ik niet hoe ze het kreeg, want had lang geen contact. Denk dat ze het opstuurde omdat ze dacht dat het zou helpen. DB: Ze stak geen brief moeder aan zoon in enveloppe met meer uitleg? KV: Ze schreef niets.*" (gehoorverslag CGVS, 19.03.2008, p.9). Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om enig geloof te hechten aan de echtheid van dit stuk.
4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ten slotte terecht dat verzoekers vage verklaringen over zijn vlucht uit de gevangenis en zijn verblijf in Tuku weinig overtuigend zijn. Voor zover verzoeker deze heeft meegemaakt moet hij over dergelijke buitengewone ervaringen minstens duidelijk zijn, zodat hij aannemelijk maakt deze effectief ervaren te hebben. Dit is niet het geval. Verzoekers bewering in het verzoekschrift "*dat hij gedurende 8 maand in Tuku niet buiten het dorp geweest is en aldaar op de boerderij werkte. Hij kwam niet buiten het dorp en was afgesloten van de gemeenschap*" vindt geen grondslag in het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal. Verzoeker heeft nooit gewag gemaakt dat hij er op de boerderij werkte maar verklaarde "*Is een dorp. Ik deed er niets – 4 maand niets doen niet eenvoudig. Deed niets? - Wat kan ik anders doen?*" (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p.22). Verzoeker gaat verder niet in op de bevindingen van de Commissaris-generaal met betrekking tot zijn ontsnapping en zijn verblijf in Tuku, die dan ook onverminderd overeind blijven en zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen.
5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

5. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
2. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.